

Wytyczne

Rozporządzenie w sprawie monitorowania i raportowania – wytyczne dotyczące kwestii związanych z biomasą w EU ETS

Tłumaczenie robocze

Tłumaczyli:

Justyna Tomczyk, Tomasz Karpiński, Jacek Kołoczek

WARSZAWA, LISTOPAD 2012

Przedstawiony materiał pomocniczy stanowi robocze tłumaczenie, przygotowane przez pracowników KOBIZE, dokumentu Komisji Europejskiej „Biomass issues in the EU ETS”, opublikowanego w celu ułatwienia w dostosowaniu się do wymogów rozporządzenia Komisji Europejskiej nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

*W razie jakichkolwiek wątpliwości, do momentu publikacji oficjalnego tłumaczenia, rozstrzygająca jest wersja anglojęzyczna tłumaczonego dokumentu opublikowana pod adresem internetowym
http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/monitoring/docs/gd3_biomass_issues_en.pdf*

Ostateczne, obowiązujące tłumaczenie będzie przygotowane przez Komisję Europejską i opublikowane na stronie internetowej Komisji Europejskiej.

Materiał przedstawia poglądy autorów i nie odzwierciedla stanowiska Ministerstwa Środowiska oraz innych organów administracji rządowej.

Niniejszy dokument może być używany, kopiowany i rozpowszechniany, w całości lub w części, wyłącznie w celach niekomercyjnych ze wskazaniem źródła ich pochodzenia.

**Działalność KOBiZE jest finansowana ze środków
Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej**

KOMISJA EUROPEJSKA

DYREKCJA GENERALNA

ds. Działań w dziedzinie Klimatu (CLIMA)

Dyrekcja A - Strategia Międzynarodowa i Klimatyczna

CLIMA.A.3 - Monitorowanie, Sprawozdawczość, Weryfikacja

Wytyczne

Kwestie związane z biomasą w ramach EU ETS

Wytyczne do rozporządzenia w sprawie monitorowania i sprawozdawczości (MRR) nr 3, Wersja finalna z 17 września 2012 r.

Niniejszy dokument stanowi część serii dokumentów przedstawionych przez służby Komisji w celu wsparcia procesu wdrażania rozporządzenia Komisji (UE) Nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181/30 12.7.2012)¹.

Niniejsze wytyczne przedstawiają poglądy służb Komisji w chwili publikacji niniejszego dokumentu. Niniejszy dokument nie ma mocy prawnej.

W niniejszych wytycznych uwzględniono dyskusje prowadzone podczas posiedzeń Technicznej Grupy Roboczej ds. Rozporządzenia w Sprawie Monitorowania i Raportowania w ramach Grupy Roboczej III Komitetu ds. Zmian Klimatu, a także pisemne uwagi otrzymane od zainteresowanych stron i ekspertów z państw członkowskich. Niniejsze wytyczne zostały jednogłośnie zatwierdzone przez przedstawicieli państw członkowskich podczas posiedzenie Komitetu ds. Zmian Klimatu dnia 17.10.2012 r.

Wszystkie wytyczne i formularze można pobrać ze strony internetowej Komisji pod następującym adresem:

http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/monitoring/documentation_en.htm.

¹ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:181:0030:0104:EN:PDF>

SPIS TREŚCI

1. WSTĘP	5
1.1. Informacje o niniejszym dokumencie	5
1.2. Jak korzystać z niniejszego dokumentu	5
1.3. Gdzie uzyskać dalsze informacje	6
2. STRESZCZENIE	8
3. WYMAGANIA WZGLĘDEM UZNAWANIA BIOMASY ZA ZERO EMISYJNĄ	9
3.1. Definicje	9
3.2. Konsekwencje kryteriów zrównoważonego rozwoju	11
3.3. Praktyczne podejście do kryteriów zrównoważonego rozwoju	12
3.3.1. Ogólne obowiązki	13
3.3.2. Systemy krajowe	14
3.3.3. Systemy dobrowolne	14
3.3.4. Umowy dwustronne lub wielostronne	15
4. OKREŚLANIE FRAKCJI BIOMASY	15
4.1. Ogólna metodyka	16
4.2. Analizy laboratoryjne dla frakcji biomasy.	17
4.3. Metody szacowania.....	19
5. INNE SPECYFICZNE PRZEPISY MRR DOTYCZĄCE BIOMASY	19
5.1. Ułatwienia wprowadzone artykułem 38.	19
5.2. Biogaz w sieciach gazowniczych.....	20
6. ASPEKTY SPECYFICZNE DLA LOTNICTWA	21
6.1. Kryteria zrównoważonego rozwoju	22
6.2. Oznaczenie biopaliwa na podstawie rejestrów zakupów paliwa.	22
7. ZAŁĄCZNIK	23
7.1. Lista materiałów uznawanych za biomasę	23
7.1.1. Wyjaśnienia dotyczące niektórych materiałów nie będących biomasą	24
7.1.2. Materiały uznawane za biomasę.....	24
7.2. Lista domyślnych wartości wskaźników obliczeniowych dla pewnych materiałów uważanych za biomasę.....	25
7.2.1. Wstępne wskaźniki emisji.....	25
7.2.2. Materiały mieszane.....	26
7.3. Wykaz skrótów	27
7.4. Akty prawne	27

1. WSTĘP

1.1. Informacje o niniejszym dokumencie

Poniższy dokument został napisany, w celu wsparcia wdrożenia przepisów rozporządzenia w sprawie monitorowania i raportowania (MRR), poprzez wyjaśnienie jego wymogów w języku nie-legislacyjnym. Dokument skupia się wyłącznie na zagadnieniach dotyczących biomasy. W celu uzyskania bardziej ogólnych wskazówek zobacz wytyczne nr 1 (Ogólne wytyczne dotyczące instalacji) i wytyczne nr 2 (Ogólne wytyczne dotyczące operatorów statków powietrznych).

Poniższe wytyczne nie wprowadzają dodatkowych wymogów w stosunku do rozporządzenia MRR, ale mają na celu pomoc w prawidłowej interpretacji przepisów i ułatwienie ich wdrożenia.

Poniższy dokument interpretuje przepisy Rozporządzenia odnoszące się do wymogów dotyczących biomasy. Bierze on pod uwagę cenny wkład z grupy zadaniowej ds. monitorowania ustanowionej w ramach Forum Zgodności EU ETS oraz z nieformalnej technicznej grupy roboczej (TWG) składającej się z ekspertów państw członkowskich ustanowionej w ramach Grupy Roboczej III Komitetu ds. Zmian Klimatu Komisji Europejskiej.

Poniższe wytyczne przedstawiają poglądy służb Komisji w chwili publikacji niniejszego dokumentu. Niniejszy dokument nie ma mocy prawnej.

1.2. Jak korzystać z niniejszego dokumentu

Wszędzie tam, gdzie podane są numery artykułów bez dalszego wyjaśnienia, zawsze odnoszą się one do Rozporządzenia o monitorowaniu i raportowaniu i (M&R).

Poniższy dokument odnosi się wyłącznie do emisji mających miejsce począwszy od roku 2013. Choć większość pojęć było już wcześniej stosowanych w wytycznych z 2007 roku (MRG 2007²), poniższy dokument nie przedstawia szczegółowego porównania z zapisami MRG 2007. Zamiast tego, symbol (taki jak ten podany na marginesie) wskazuje gdzie znajdują się zmiany wymogów w stosunku do MRG lub gdzie dany koncept nie był stosowany we wcześniejszym MRG.

Symbol ten wskazuje na ważne porady dla prowadzących instalacje lub właściwych organów.

Wskaźnik ten jest używany tam, gdzie proponowane są znaczące ułatwienia głównych wymogów MRR.

Żarówka jest stosowana tam, gdzie prezentowane są najlepsze praktyki lub przydatne porady.

Nowość!

Uproszczono!

² Monitoring and Reporting Guidelines, zobacz podpunkt 7.4 w załączniku.

Narzędzia mówią czytelnikowi, że pozostałe dokumenty, formularze lub narzędzia elektroniczne są dostępne z innych źródeł (włączając te, które nadal są przygotowywane).

Książka wskazuje na przykłady podane dla zagadnień omawianych w otaczającym tekście.

1.3. Gdzie uzyskać dalsze informacje

Wszystkie przewodniki i formularze opracowane przez Komisję, na podstawie rozporządzenia o monitorowaniu i raportowaniu (M&R) oraz rozporządzenia o weryfikacji i akredytacji weryfikatorów (A&V) można pobrać ze strony internetowej Komisji, pod następującym adresem:

http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/monitoring/documentation_en.htm

Opracowane zostały poniższe dokumenty³:

- Wytyczne nr 1: „Rozporządzenie w sprawie monitorowania i raportowania – Ogólne wytyczne dotyczące instalacji”. W tym dokumencie określono zasady i metody monitorowania zawarte w MRR mające zastosowanie dla instalacji.
- Wytyczne nr 2: „Rozporządzenie w sprawie monitorowania i raportowania – Ogólne wytyczne dla operatorów lotniczych” W tym dokumencie określono zasady i metody monitorowania zawarte w MRR mające zastosowanie dla sektora lotniczego. Zawiera on również wytyczne dotyczące formularzy planów monitorowania przedstawionych przez Komisję.
- Wytyczne nr 3: „Kwestie związane z biomasą w ramach EU ETS”: Niniejszy dokument. Dokument ten ma zastosowanie zarówno dla prowadzących instalacje jak i dla operatorów statków powietrznych.
- Wytyczne nr 4: „Wytyczne dotyczące oceny niepewności”. Ten dokument, dotyczący instalacji, zawiera informacje na temat oceny niepewności związanej z używanymi urządzeniami pomiarowymi, a tym samym pomaga prowadzącemu instalację określić, czy spełnia on wymogi określonego poziomu dokładności.
- Wytyczne nr 5: „Wytyczne dotyczące pobierania próbek i analizy” (wyłącznie dla instalacji). Ten dokument omawia kryteria korzystania z nieakredytowanych laboratoriów, opracowanie planu pobierania próbek i rozmaite inne powiązane kwestie dotyczące monitorowania wielkości emisji w ramach EU ETS.
- Wytyczne nr 6: „Działania związane z przepływem danych i systemem kontroli”. Dokument ten omawia możliwości opisanie działań

³ Przedstawiona lista na obecnym etapie nie jest kompletna. Kolejne dokumenty mogą być do niej dodane później.

związanych z przepływem danych na potrzeby monitorowania w ramach EU ETS, ocenę ryzyka jako część systemu kontroli, a także przedstawia przykłady działań kontrolnych.

Ponadto Komisja udostępnia następujące formularze elektroniczne⁴:

- Formularz nr 1: Plan monitorowania wielkości emisji dla instalacji stacjonarnych.
- Formularz nr 2: Plan monitorowania wielkości emisji dla operatorów statków powietrznych.
- Formularz nr 3: Plan monitorowania dotyczący danych o tonokilometrach dla operatorów statków powietrznych.
- Formularz nr 4: Roczny raport na temat wielkości emisji instalacji stacjonarnych.
- Formularz nr 5: Roczny raport na temat wielkości emisji dla operatorów statków powietrznych.
- Szablon nr 6: Roczny raport na temat tonokilometrów dla operatorów statków powietrznych.

Oprócz tych dokumentów związanych z MRR, pod tym samym adresem dostępny jest oddzielny zestaw wytycznych dotyczących rozporządzenia w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów (A&V). Ponadto, Komisja udostępniła wytyczne na temat zakresu EU ETS, z którym należy się zapoznać w celu podjęcia decyzji o tym, czy instalacja lub jej część powinny zostać objęte EU ETS. Przewodnik ten jest dostępny pod adresem:

http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/docs/guidance_interpretation_en.pdf

Uwzględniono również zbiór, przedstawionych przez Komisję, wytycznych i formularzy dotyczących procesów przyznawania uprawnień dla trzeciej fazy, choć nie są one bezpośrednio związane z kwestiami dotyczącymi monitorowania, z wyjątkiem raportowania istotnych zmian w instalacji zgodnie z art. 24 wspólnotowych środków wykonawczych. Ten zbiór wytycznych można znaleźć pod adresem:

http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/benchmarking/documentation_en.htm

Cała prawodawstwo unijne jest dostępne w serwisie EUR-Lex:

<http://eur-lex.europa.eu/>

Ponadto najważniejsze akty prawne wymieniono w załączniku do niniejszego dokumentu.

Pomocnych wskazówek mogą udzielić również właściwe organy w państwach członkowskich, publikując je na swoich stronach internetowych. Prowadzący instalacje i operatorzy statków powietrznych powinni w szczególności sprawdzić, czy właściwy organ oferuje warsztaty, odpowiedzi na najczęściej zadawane pytania, wsparcie techniczne itp.

⁴ Przedstawiona lista na obecnym etapie nie jest kompletna. Kolejne formularze mogą być do niej dodane później.

2. STRESZCZENIE

Ilekroć prowadzący instalację lub operator statku powietrznego ma zamiar korzystać z biomasy w swojej instalacji lub w ramach swoich działalności lotniczych, następujące kwestie są istotne w uzupełnieniu do standardowej metodyki monitorowania⁵.

- Współczynnik emisji dla biomasy wynosi zero⁶. Wobec tego dla emisji pochodzących z biomasy nie muszą być umarzone żadne uprawnienia co pozwala uniknąć kosztów z tym związanych. Stosownie do motywu 2 rozporządzenia M&R, stanowi to system wsparcia w rozumieniu Dyrektywy RES⁷ i jest rzeczą oczywistą, że wymagane są dowody uzasadniające taki zerowy wskaźnik. Temat ten jest traktowany w niniejszym przewodniku w następujący sposób:
 - Z powodu związku z Dyrektywą RES, w stosowanych przypadkach muszą być stosowane kryteria zrównoważonego rozwoju. Zostało to omówione w punkcie 3 poniższego dokumentu.
 - Jeżeli materiały lub paliwa zawierają obydwie frakcje – zarówno kopalną jak i biomasową, frakcja biomasy jest traktowana jako „współczynnik obliczeniowy” (patrz podrozdziały 4.3, 6.2 oraz 6.3 wytycznych nr 1). MRR przewiduje specjalne wymagania dla określenia frakcji biomasy w artykule 39, co zostało omówione w rozdziale 4 niniejszego dokumentu.
- Biomasa często składa się z materiałów raczej heterogenicznych. Monitorowanie jej może być trudne. MRR (Artykuł 38) dopuszcza pewne pragmatyczne podejścia, które zostały opisane w sekcji 5 niniejszego dokumentu.
- Informacje właściwe dla operatorów statków powietrznych znajdują się w rozdziale 6.
- Załącznik zawiera listę materiałów biomasowych, listę skrótów i aktów prawnych.

Niniejszy przewodnik może zostać zaktualizowany w kolejnych wersjach o dodatkowe elementy:

- Wykaz wartości domyślnych wykorzystywanych jako współczynniki obliczeniowe dla różnych materiałów biomasowych.
- Rozważania dotyczące metod szacowania stosowanych dla określania frakcji biomasy.

⁵„Standardowa metodyka monitorowania” odnosi się w tym kontekście do wszystkich działań związanych z monitorowaniem i raportowaniem, wymaganych zgodnie z MRR dla materiałów czysto kopalnych. Szczegóły można znaleźć w wytycznych nr 1 dla instalacji oraz wytycznych nr 2 dla operatorów statków powietrznych.

⁶ Dyrektywa EU ETS, Załącznik IV.

⁷ Dyrektywa 2009/28/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE.

3. WYMAGANIA WZGLĘDEM UZNAWANIA BIOMASY ZA ZERO EMISYJNĄ.

3.1. Definicje

Artykuł 3(20) MRR zawiera definicję biomasy. Została ona całkowicie uzgodniona z definicją zawartą w Dyrektywie RES⁸ i dlatego różni się od definicji zawartej w MRG 2007: „Biomasa oznacza ulegającą biodegradacji część produktów, odpadów lub pozostałości pochodzenia biologicznego z rolnictwa (łącznie z substancjami roślinnymi i zwierzęcymi), leśnictwa i związanych działów przemysłu, w tym rybołówstwa i akwakultury, a także ulegającą biodegradacji część odpadów przemysłowych i miejskich; obejmuje ona biopłyny i biopaliwa.

Nowość!

Powyższa definicja jest uzupełniona przez dwie nowe definicje, również zaczerpniętej z RES-D: „biopłyny oznaczają ciekłe paliwa dla celów energetycznych, innych niż transport, w tym do wytwarzania energii elektrycznej oraz energii ciepła i chłodu, produkowane z biomasy.” oraz „biopaliwa oznaczają ciekłe lub gazowe paliwa dla transportu, produkowane z biomasy”.

Najważniejsze następstwa tych nowych definicji stają się oczywiste w kontekście motywu 2 MRR⁹. Z powodu uznawania emisji z biomasy jako zero emisyjnej, EU ETS stanowi system wsparcia w rozumieniu RES-D. Zgodnie z art. 17(1) Dyrektywy RES-D, biopłyny i biopaliwa mogą jedynie otrzymywać wsparcie i być zliczane na poczet wypełniania celów krajowych jeżeli spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju ustanowione w Artykule 17 tej Dyrektywy. W związku z tym, kryteria zrównoważonego rozwoju **muszą być stosowane w odniesieniu do biopaliw i biopłynów, które są zużywane i uznawane za zero emisyjne w przypadku emisji gazów cieplarnianych w instalacji lub działalności operatorów lotniczych objętych EU ETS.**

Przypis: „Stosowanie kryteriów zrównoważonego rozwoju” w niniejszych wytycznych oznacza używanie kryteriów zrównoważonego rozwoju w celu podjęcia decyzji czy paliwo lub materiał mieści się w definicji biomasy i w konsekwencji czy jego wskaźnik emisji wynosi zero¹⁰. Materiał biogeny, który nie spełnia odpowiednich kryteriów zrównoważonego rozwoju dyrektywy RES, w stosownych przypadkach, jest uważany za kopalny, to znaczy wskaźnik emisji jest większy od zera.

W chwili pisania niniejszych wytycznych, żadne kryteria zrównoważonego rozwoju nie miały zastosowania do biomasy stałej i gazowej innej niż biogaz dla celów transportu.

⁸ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2009:140:0016:0062:EN:PDF>

⁹ Motyw 2: „Definicja biomasy w niniejszym Rozporządzeniu powinna być zgodna z definicjami terminów „biomasa”, „biopłyny” i „biopaliwa”, przedstawionymi w art. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (), w szczególności ponieważ traktowanie preferencyjne w odniesieniu do zobowiązań umorzenia uprawnień na podstawie unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych zgodnego z dyrektywą 2003/87/WE stanowi „system wsparcia” w rozumieniu art. 2 lit. k), a konsekwencji wsparcie finansowe w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2009/28/WE.

¹⁰ Te wytyczne również używają terminu „zero emisyjny” dla wyrażenia, że współczynnik emisji paliwa lub materiału lub określonej frakcji materiałów mieszanych wynosi zero.

W ramach EU ETS, w momencie pisania niniejszego przewodnika, można dokonać następujących uproszczających założeń:

- Strumienie materiałów wsadowych biomasy stałej i biogazów (jeżeli nie są wymieszane z materiałami kopalnymi) mogą zawsze mieć przyjęty współczynnik emisji równy zero. Sposób podejścia do materiałów mieszanych opisany jest w punkcie 3.2.
- Biopaliwa mają znaczenie tylko dla operatorów statków powietrznych (ze względu na to, że biopaliwa są z definicji zawsze używane dla transportu, a maszyny ruchome są wyłączone z granic instalacji).
- Biopłyny są jedynym przypadkiem dla zastosowania kryteriów zrównoważonego rozwoju mającym znaczenie dla instalacji.

Bazując na definicjach, niezbędne są dalsze wyjaśnienia:

- Jeżeli biomasa w stanie płynnym jest używana jako wsad do procesu w instalacji (np. tam gdzie materiały biomasowe są używane do syntezy chemicznej i gdzie żaden cel energetyczny nie może być zidentyfikowany, taka biomasa nie spełnia definicji biopłynu, i w konsekwencji nie mają tu zastosowania kryteria zrównoważonego rozwoju. Taki materiał może być uznawany za zero emisyjny w ramach EU ETS jeżeli jest zgodny z definicję „biomasy” bez dalszych ograniczeń. Z uwagi na to, że Dyrektywa RES ustanawia jedynie cele dla zużycia energii ze źródeł odnawialnych, nieenergetyczne wykorzystanie biomasy nie będzie zaliczane na poczet wypełniania tych celów. W celu zapewnienia spójności pomiędzy obliczaniem celu RES i monitorowaniem emisji, organy właściwe powinny zapewnić¹¹, że jedynie te biopłyny, które nie są zliczane na poczet wypełniania krajowego celu RES są zwolnione z kryteriów zrównoważonego rozwoju. Jeżeli państwo członkowskie zamierza zaliczać wkład energetyczny wytworzoną z danego biopłynu na poczet wypełniania swoich celów, należy założyć, że cel energetyczny jest ważniejszy i mają zastosowanie kryteria zrównoważonego rozwoju.
- Komisja opowiada się za szeroką definicją biopłynów, i dlatego proponuje włączenie do niej w szczególności lepkich cieczy takich jak zużyty olej spożywczy, tłuszcze pochodzenia zwierzęcego, olej palmowy, surowy olej talowy i smoła oleju talowego¹².
- Ług czarny z przemysłu celulozowo-papierniczego, jest ogólnie uznany za równoważny biomase stałej, dlatego właściwe organy powinny założyć (w czasie pisania niniejszego przewodnika), że w jego wypadku nie mają zastosowania żadne kryteria zrównoważonego rozwoju.

Załącznik do tego przewodnika (podpunkt 7.1) zawiera informacyjną listę materiałów, które mogą być uznane za biomasę (bez przesądzania o konieczności stosowania kryteriów zrównoważonego rozwoju).

¹¹ Organ właściwy może na przykład wymagać odpowiednią procedurę dla uzyskania dowodów spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju kiedy zatwierdza plan monitorowania instalacji lub operatorów statków powietrznych.

¹² Zobacz Komunikat Komisji 2010/C160/02, podpunkt 2.3..

3.2. Konsekwencje kryteriów zrównoważonego rozwoju

Podczas gdy, zgodnie z MRG 2007 strumień materiałów wsadowych¹³ był bądź kopalny, biomasowy lub mieszany, zastosowanie kryteriów zrównoważonego rozwoju prowadzi obecnie do następujących typów strumieni materiałów wsadowych (niektóre mogą pojawiać się jako przypadki teoretyczne):

1. Kopalne strumienie materiałów wsadowych
2. Biomasowe do których mają zastosowanie kryteria zrównoważonego rozwoju (obecnie biopaliwa i biopłyny zdefiniowane przez MRR):
 - a. Kryteria są spełnione: Biomasa jest zero-emisyjna
 - b. Kryteria nie są spełnione: Biomasa jest traktowana jako kopalny strumień materiałów wsadowych.
3. Biomasa dla której nie mają zastosowania kryteria zrównoważonego rozwoju: Zawsze uważana za zero-emisyjną.
4. Mieszane strumienie materiałów wsadowych:
 - a. Mieszanka kopalno biomasowa (jeżeli nie mają zastosowania kryteria zrównoważonego rozwoju lub gdy mają zastosowanie i są spełnione). Współczynnik emisji jest równy wstępnemu współczynnikowi emisji¹⁴ pomnożonemu przez frakcję kopalną.
 - b. Mieszanka kopalno biomasowa (jeżeli mają zastosowanie kryteria zrównoważonego rozwoju ale nie są spełnione): Cały strumień materiałów wsadowy jest traktowany jako kopalny.
 - c. Mieszanka biomas lub mieszanka kopalno biomasowa, jeżeli jedynie część biomasę spełnia odpowiednie kryteria zrównoważonego rozwoju: Takie strumienie materiałów wsadowych będą traktowane jak te w punkcie 4.a, z częścią niezrównoważoną uważaną za część frakcji kopalnej.

Przykłady:

- Punkt a: Mogą to być płyty z włókna drzewnego, gdzie biomasa (drewno, które jest stałe, i dlatego żadne kryteria zrównoważonego rozwoju nie mają zastosowania w momencie pisania niniejszego przewodnika) jest zmieszana z żywicą, która jest zwykle wykonana z surowców kopalnych.
- Punkt b: Może to być paliwo płynne gdzie dostawca twierdzi, że dodane zostało x% biopaliwa, ale nie dostarcza dowodów, zgodnie z podpunktem 3.3 niniejszego przewodnika, dla tej ilości.
- Punkt c: Przykładem może być ester metylowy z nasion rzepaku („biodiesel”) gdzie olej rzepakowy spełnia kryteria zrównoważonego rozwoju i przedstawiony zostanie odpowiedni dowód, podczas gdy metanol pochodzi raczej ze źródeł kopalnych, bądź gdy jest deklarowany jako biomasa, ale nie są dostępne żadne dowody na spełnianie kryteriów zrównoważonego rozwoju.

Należy zwrócić uwagę, że powyższa klasyfikacja zakłada, że cały strumień materiałów wsadowych ma ten sam skład, lub jest analizowany z użyciem tej samej metodologii w której współczynniki obliczeniowe nie są oparte o wartości domyślne¹⁵. Jednakże może wystąpić sytuacja, w której dane biopaliwo lub biopłyn jest stosowany, gdzie niektóre dostarczone partie spełniają kryteria

¹³. Terminy te odnoszą się do wszystkich elementów, które muszą być monitorowane jeżeli używana jest metodyka oparta na obliczeniach. Słownictwo jest rezultatem próby szybkiego wyrażenia „paliwo lub materiał wchodzący lub opuszczający instalację, mający bezpośredni wpływ na emisję”. W najprostszym przypadku oznacza to paliwo „wprowadzane” do instalacji i tworzące „źródło” emisji. W celu uzyskania szczegółów zobacz wytyczne nr 1 (główny przewodnik dla instalacji).

¹⁴ Artykuł 3(35) MRR definiuje: „wstępny współczynnik emisji” oznacza zakładany całkowity współczynnik emisji paliwa lub materiału mieszanego określony na podstawie całkowitej zawartości węgla pierwiastkowego obejmującej frakcję biomasę i frakcję kopalną przed pomnożeniem go przez wartość frakcji kopalnej w celu uzyskania współczynnika emisji.

zrównoważonego rozwoju, podczas gdy inne partie ich nie spełniają. W takim przypadku nie odpowiednim byłoby uznawanie tego materiału jako jednego strumienia materiałów wsadowych z różnymi wartościami frakcji biomasy, ale raczej należy go traktować jako dwa odrębne strumienie materiałów wsadowych, jeden będący kopalnym, drugi będący biomasą. Uproszczenia zawarte w Artykule 38 i 39 będą miały zastosowanie jedynie do strumienia materiałów wsadowych będącego biomasą.

Podobne zastrzeżenie dotyczy mieszanych strumieni materiałów wsadowych, gdzie frakcja biomasy tylko czasami spełnia odpowiednie kryteria zrównoważonego rozwoju.

Powyższe rozważania prowadzą do praktycznych konsekwencji przy tworzeniu planu monitorowania w odniesieniu do biopłynów i biopaliw (zgodnie z definicją): Najprostszym rozwiązaniem byłoby ustanowienie procedury pisemnej¹⁶, która wymaga od prowadzącego przypisania każdej partii biomasy wykorzystywanej w instalacji albo do (zrównoważonego) „biomasowego” strumienia materiałów wsadowych, lub do „kopalnego” strumienia materiałów wsadowych, w zależności od tego czy dostępny jest dowód spełniania kryteriów zrównoważonego rozwoju, czy też nie. Sposoby uzyskania takiego dowodu są omówione poniżej, w rozdziale 3.3.

3.3. Praktyczne podejście do kryteriów zrównoważonego rozwoju.

Komisja ustanowiła „platformę na rzecz przejrzystości” w celu publikacji wszelkiego rodzaju informacji ogólnie powiązanych z Dyrektywą RES i w szczególności z kryteriami zrównoważonego rozwoju. Można je znaleźć pod adresem: http://ec.europa.eu/energy/renewables/transparency_platform/transparency_platform_en.htm .

Kolejnymi przydatnymi miejscami na tej stronie internetowej są:

http://ec.europa.eu/energy/renewables/bioenergy/bioenergy_en.htm

oraz http://ec.europa.eu/energy/renewables/biofuels/biofuels_en.htm .

Co więcej zostały opublikowane dwa komunikaty, które mogą pomóc w zrozumieniu kryteriów zrównoważonego rozwoju. Są to:

- Komunikat Komisji w sprawie praktycznego wdrożenia unijnego system kryteriów zrównoważonego rozwoju biopaliw i biopłynów oraz obowiązujących zasad obliczeń w odniesieniu do biopaliw (2010/C 160/02); oraz
- Komunikat Komisji w sprawie dobrowolnych systemów i wartości standardowych w systemie kryteriów zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów UE (2010/C 160/01).

W przypadku wszystkich kwestii dotyczących oceny kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do poszczególnych materiałów, należy zapoznać się z przewodnikiem publikowany na tej stronie.

¹⁵ Podobnie do np. różnych partii węgla, które są analizowane osobno, ale wszystkie zgłaszane są w ramach tego samego strumienia materiałów wsadowych o nazwie „węgiel”.

¹⁶ Przejrzyj wytyczne nr 1 pod kontem „pisemnych procedur” będących uzupełnieniem do planu monitorowania.

Zgodnie z Dyrektywą RES, są trzy sposoby za pomocą których podmiot gospodarczy może wykazać zgodność z kryteriami zrównoważonego rozwoju dla biopłynów i biopaliw:

- za pomocą „systemu krajowego”;
- za pomocą „systemu dobrowolnego” który został uznany¹⁷ przez Komisję;
- zgodnie z warunkami umów dwustronnych lub wielostronnych podpisanych przez Unię uznana w tym celu przez Komisję¹⁸.

Niemniej jednak, w sprawie stosowania zerowego współczynnika emisji w ramach EU ETS, ciężar dowodowy dotyczący biopłynów lub biopaliw w rozumieniu spełniania wymaganych kryteriów zrównoważonego rozwoju pozostaje w obowiązku prowadzącego instalację EU ETS lub operatora statku powietrznego.

Dopuszczalny dowód może być dostarczony z odpowiedniej dokumentacji, zapewniającej zgodność z systemem krajowym lub dostępnych certyfikatów zawierających dowody na spełnianie kryteriów zrównoważonego rozwoju wydanych w ramach systemu kryteriów zrównoważonego rozwoju zatwierdzonym przez Komisję na mocy Dyrektywą RES (patrz podpunkty 3.3.2 do 3.3.4). Dostarczone dowody powinny ponadto wskazać ilość dostarczonej biomasy i określać partię do której się odnoszą.

Jeżeli taki status nie może być potwierdzony w sposób zadowalający dla właściwych organów¹⁹, biopłyn i biopaliwa powinny być traktowane jako kopalne źródło materiałów wsadowych i dla którego nie można stosować współczynnika emisji wynoszącego zero.

3.3.1. Ogólne obowiązki

Państwo Członkowskie w którym znajduje się instalacja lub administrujące państwo członkowskie w przypadku operatorów statków powietrznych, jest odpowiedzialne za określenie zasad zgodnie z którymi należy wykazywać zgodność z kryteriami zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów stosowanymi w danym Państwie Członkowskim.

Państwo Członkowskie musi również określić, który podmiot gospodarczy (tj. producent, dostawca lub konsument) musi wykazać zgodność biomasy z kryteriami zrównoważonego rozwoju, to znaczy od kogo prowadzący instalację lub operator statku powietrznego może uzyskać odpowiednie dowody. Jeśli Państwo Członkowskie nie określiło wyraźnie innych ustaleń, właściwym jest w przypadku EU ETS aby ciężar dostarczenia dowodu spoczywał na użytkowniku biomasy, tj. prowadzącym instalację lub operatorze statku powietrznego, jako

¹⁷ Komunikat 2010/C160/01 tłumaczy: „W przypadku biopłynów, Komisja nie może jednoznacznie uznać dobrowolnego systemu za źródło rzetelnych danych w odniesieniu do kryteriów dotyczących terenów. Jeżeli jednak Komisja stwierdzi, że dobrowolny system zawiera rzetelne dane dotyczące biopaliw, zachęca ona Państwa Członkowskie, aby przyjęły takie systemy za odpowiednie również dla biopłynów.”

¹⁸ W momencie pisania tego przewodnika, żadne tego typu umowy nie zostały jeszcze zawarte.

¹⁹ Nie tylko organ właściwy, ale również weryfikator podczas weryfikacji oceni czy dowód spełniania kryteriów zrównoważonego rozwoju jest wystarczający.

że są to osoby na których spoczywa obowiązek raportowania emisji. Jednakże, z praktycznych powodów, prowadzący instalację lub operator statku powietrznego będą musieli polegać na danych²⁰ dostarczonych przez strony trzecie, tj. czy to dostawcy czy też producenta biopłynu/biopaliwa.

3.3.2. Systemy krajowe

Państwa Członkowskie stosują obecnie niejednakowe metody w zakresie implementacji Dyrektywy RES. W momencie pisania niniejszego przewodnika, nie jest dostępny żaden kompletny przegląd krajowych systemów dotyczących biomasy Państw Członkowskich. Prowadzący instalację lub operator statku powietrznego powinien uzyskać informacje na temat krajowych systemów od właściwych organów.

Chociaż Dyrektywa RES nie wymaga wyraźnie od Państw Członkowskich publikacji dedykowanych informacji, nie jest to również zabronione. Dlatego też, dla celów EU ETS, zachęca się Państwa Członkowskie do rozważenia praktycznych sposobów udostępniania informacji do publicznej wiadomości, dotyczących zrównoważonego rozwoju biopaliw i biopłynów (w podziale na producenta, markę, kategorię lub inne odpowiednie grupowanie), ich dostawców lub producentów, lub podobnych informacji, które pozwalają użytkownikowi tych biopłynów lub biopaliw (i każdemu weryfikatorowi EU ETS) do uzyskania pewności, że materiał spełnia odpowiednie kryteria zrównoważonego rozwoju.

Z uwagi na to, że systemy krajowe nie są zharmonizowane w całej Unii Europejskiej, może być szczególnie trudne dla prowadzących instalacje stosowanie się do tych systemów gdy zużywa się biomasę, którą wytwarza się w innym państwie członkowskim. Dlatego korzystanie z systemów dobrowolnych może być bardziej pożądane w takich przypadkach.

3.3.3. Systemy dobrowolne

Jak można zobaczyć na stronie platformy na rzecz przejrzystości²¹ Komisji, Komisja rozpoczęła zatwierdzanie systemów dobrowolnych w celu wykazania zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju. Dalsze zatwierdzenia są spodziewane w nadchodzących miesiącach. Najważniejszym aspektem dobrowolnych systemów jest ich stosowalność wewnątrz Unii Europejskiej w sposób zharmonizowany. Oznacza to, że biopaliwo certyfikowane zgodnie z takim zatwierdzonym systemem będą musiały być uznawane jako zrównoważone we wszystkich Państwach Członkowskich. W przypadku biopłynów zachęca się Państwa Członkowskie do uznania dobrowolnych systemów w podobny sposób²².

²⁰ W zależności od systemu mającego zastosowanie w celu udowodnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju, dane te muszą być certyfikowane.

²¹ http://ec.europa.eu/energy/renewables/transparency_platform/transparency_platform_en.htm

²² W przypadku biopłynów patrz zastrzeżenie w przypisie 17.

Prowadzący, który dokonuje zakupu biopłynów lub biopaliw, które otrzymały certyfikat zgodności z zatwierdzonym systemem dobrowolnym, może w każdym przypadku zakładać, że to biopaliwo lub biopłyn może być uznawane za zrównoważone w myśl Dyrektywy RES, i może być stosowane ze współczynnikiem emisji równym zero w EU ETS²³. Jednakże, występują tu istotne ograniczenia:

- Prowadzący musi być świadomy, że niektóre dobrowolne systemy zostały zatwierdzone jedynie dla niektórych spośród wymaganych kryteriów zrównoważonego rozwoju. W stosownych przypadkach, musi być uzyskany dodatkowy dowód w odniesieniu do pozostałych kryteriów.
- Niektóre systemy zrównoważonego rozwoju posiadają międzynarodowe podstawy. Niektóre ustanowiły „unijną wersję” tego samego systemu nadrzędnego. Zazwyczaj wersja unijna ma bardziej rygorystyczne kryteria zrównoważonego rozwoju w celu zapewnienia zgodności z Dyrektywą RES. Dlatego wyłącznie wersja unijna została zatwierdzona przez Komisję. Prowadzący, weryfikatorzy i właściwe organy powinni mieć świadomość występowania różnic i wyłącznie te certyfikaty, które w wyraźny sposób odnoszą się do unijnych wersji systemów dobrowolnych kwalifikują do stosowania w ramach EU ETS współczynnika emisji równego zero.
- Niektóre systemy zostały zatwierdzone z ograniczonym zasięgiem geograficznym.
- Przeprowadzane przez Komisję zatwierdzenia systemów dobrowolnych są zazwyczaj ważne przez 5 lat. Jedynie dostawy biopłynów lub biopaliw objęte ważnym zatwierdzeniem kwalifikują się do uznania za zero emisyjne w EU ETS.

3.3.4. Umowy dwustronne lub wielostronne.

Obecnie nie zostały zawarte żadne z tego typu umów. Prowadzącym radzi się, aby sprawdzali platformę na rzecz przejrzystości²⁴ na stronie Komisji, w przypadku wątpliwości, czy ta sytuacja nie uległa zmianie.

4. OKREŚLANIE FRAKCJI BIOMASY.

Rozdział ten odnosi się wyłącznie do instalacji stacjonarnych.

²³ Oczywiście, w przypadku materiałów lub paliw mieszanych, współczynnik emisji równy zero odnosi się wyłącznie do frakcji biomasy.

²⁴ Patrz przypis 13.

4.1. Ogólna metodyka.

Jak omówiono bardziej szczegółowo w wytycznych nr 1 (Ogólne wytyczne dotyczące instalacji²⁵), w celu monitorowania emisji z użyciem metod obliczeniowych, współczynniki obliczeniowe mogą być wyznaczone z użyciem wartości domyślnych lub poprzez analizy laboratoryjne. Określenie frakcji biomasy lub frakcji kopalnej²⁶ paliw lub materiałów mieszanych różni się dwójako od określania pozostałych współczynników obliczeniowych:

1. Brak jest listy wartości domyślnych w załączniku VI MRR.
2. Analizy laboratoryjne mogą być trudne z powodu kwestii związanych z pobieraniem próbek niejednorodnych materiałów, lub mogą nie gwarantować wiarygodności z powodu kwestii technicznych dostępnych metod analitycznych.

Dlatego przepisy M&R zawierają pewne szczególne zasady, ustanowione w tym celu w artykule 39, określając podejście hierarchiczne w następujący sposób:

- Najwyższy poziom dokładności odnosi się do analizy, tak jak to jest w przypadku innych współczynników obliczeniowych (zgodnie z załącznikiem II, podpunkt 2.4 MRR jest to poziom 2). Jednakże, wprowadzone zostało tu specyficzne wymóg, polegający na tym, że właściwy organ musi wyraźnie zatwierdzić metodykę wyznaczania, która musi być oparta na odpowiednich normach. Patrz podpunkt 4.2 poniżej.
- Tam, gdzie osiągnięcie najwyższego poziomu dokładności jest technicznie niewykonalne lub prowadziłoby do nieracjonalnych kosztów (-> GD 1), prowadzący stosuje jedno z następujących:
 - Domyślne wartości dla frakcji biomasy i współczynnika emisji opublikowane przez Komisję, jeśli są dostępne (takie wartości mogą być dołączone do niniejszego przewodnika w późniejszych wersjach)²⁷.
 - Stosuje metodę szacowania, opublikowaną przez Komisję, jeśli jest dostępna (zostanie stworzona na późniejszym etapie).
 - Jeżeli Komisja nie udostępniła żadnych domyślnych wartości i żadne metody szacowania zaproponowane przez Komisję nie mają odniesienia, prowadzący powinien albo:
 - założyć, że frakcja biomasy wynosi zero (tzn. dokonać konserwatywnego założenia, że cały materiał jest materiałem kopalnym²⁸), lub
 - przedstawić właściwemu organowi do zatwierdzenia proponowaną metodę szacowania. W szczególności, taką metodą szacowania może być odpowiedni bilans masowy, jeżeli materiał pochodzi ze znanego procesu

²⁵ http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/monitoring/docs/gd1_guidance_installations_en.pdf

²⁶ Z uwagi na to, że frakcja biomasy = 1 – frakcja kopalna, nie ma znaczenia która frakcja będzie określana za pomocą analiz. Prowadzący może wybrać prostszą i bardziej wiarygodną metodologię.

²⁷ Proszę zwrócić uwagę, że domyślne wartości wymienione w Załączniku do tego dokumentu (punkt 7.2.1) są wstępnymi współczynnikami emisji i dlatego nie mogą służyć w omawianym celu. Patrz także przypis 40 na stronie 23.

²⁸ W przypadku strumieni wyjściowych w bilansie masowym zgodnie z art. 25 MRR, to samo konserwatywne podejście zakłada, że frakcja biomasowa wynosi 100%. W celu uzyskania dalszych informacji na temat bilansu masowego zobacz wytyczne nr 1. Przykład takiego bilansu masowego zostanie przygotowany w postaci dokumentu typu FAQ w późniejszym okresie.

produkcji (taki jak np. odpady drewnopochodne z produkcji paneli, tam gdzie ilość dodanych (kopalnych) żywic jest dobrze znanym parametrem procesu).

Metody szacowania, które prowadzący może zaproponować należy traktować elastycznie. Wartości domyślne stosownie do punktów od (b) do (e) artykułu 31 (1) mogą również zostać rozważone. Każda metoda powinna być oparta na najlepszych praktykach przemysłowych i mieć solidne podstawy naukowe. Co więcej, do wyznaczania frakcji biomasy jako oddzielnego współczynnika, należy rozważyć metody szacowania całkowitego biomasowego wkładu do źródła emisji lub strumienia materiałów wsadowych, takie jak CEMS dla ^{14}C , lub „metoda bilansu”²⁹. Jednakże, jeżeli wiarygodność tej metody nie jest pewna, prowadzący powinien również określić sposób potwierdzania wyników.

4.2. Analizy laboratoryjne dla frakcji biomasy.

W celu zapoznania się z ogólnymi wymogami dla analiz laboratoryjnych, proszę zajrzeć do wytycznych nr 5 (wytyczne dotyczące pobierania próbek i analiz)³⁰.

Dla określania wartości frakcji kopalnej i frakcji biomasy węgla pierwiastkowego w materiałach i paliwach, artykuł 39 (1) wymaga w szczególności: *„Jeśli z zastrzeżeniem wymaganego poziomu dokładności, a także dostępności właściwych wartości domyślnych, o których mowa w art. 31 ust. 1, wartość frakcji biomasy określonego paliwa lub materiału wyznacza się w drodze analiz, prowadzący instalację wyznacza taką wartość frakcji biomasy na podstawie odpowiedniej normy oraz z zastosowaniem określonych w niej metod analitycznych, a ponadto stosuje taką normę tylko w przypadku jej zatwierdzenia przez właściwy organ.”* To szczególne podkreślenie zatwierdzenia przez właściwy organ zostanie omówione w niniejszej części.

Dla materiałów stałych (zazwyczaj odpadów), zastosowanie ma norma EN 15440:2011 („Stałe paliwa wtórne – Metody oznaczania zawartości biomasy”). W przypadku istnienia bardziej dokładnych norm krajowych lub międzynarodowych można je również stosować. EN 15440 oferuje trzy metody określania frakcji biomasy materiałów mieszanych:

1. Metoda selektywnego rozpuszczania
2. Ręczna metoda sortowania
3. Metoda ^{14}C .

Załącznik informacyjny D do ww. normy wskazuje, że metoda 1 daje niewłaściwe i błędne wyniki dla kilku materiałów (tj. materiały kopalne NASA przedstawiane jako biomasa lub biomasa jest identyfikowana jako kopalina). Metoda 2 ma zastosowanie jedynie wtedy, gdy optycznie i fizycznie rozróżnialne frakcje mogą być rozdzielone i zliczone. Norma ustanawia, że wielkość cząstek powinna być $> 10\text{mm}$. Metoda 3 ma zastosowanie do wszystkich typów materiałów.

Dlatego w punkcie 6.3 norma wyjaśnia, że w celu określenia biomasy na potrzeby handlu emisjami, „może być stosowana metoda ^{14}C lub metoda

²⁹ Metoda bilansu bazuje na pięciu bilansach masowych i jednym bilansie energetycznym. Każdy z bilansów opisuje konkretną charakterystykę odpadu (np. zawartość węgla organicznego, wartość cieplną). Charakterystyki odpadu wyznaczane są z rutynowych pomiarów danych operacyjnych w instalacji współspalania.

³⁰ W celu odnalezienia pozostałych wytycznych patrz punkt 1.3.

selektywnego rozpuszczania”. Nie wolno stosować metody selektywnego rozpuszczania, jeżeli materiały wymienione w Tabeli 1 stanowią ponad 5% (dla odpadów gumowych poziomem tym jest 10%).

Norma EN 15440 przyznaje, że metody ręcznego sortowania i metody selektywnego rozpuszczania będą zazwyczaj mniej kosztowne i prostsze do zastosowania niż metoda ^{14}C . Dlatego norma proponuje, że dla rutynowych kontroli związanych z Dyrektywą RES te dwie prostsze metody mogą być stosowane (jeśli tylko materiały wymienione w Tabeli 1 występują poniżej wspomnianych progów), z metodą ^{14}C jako metodą referencyjną. Norma wskazuje również, że przygotowanie próbki dla metody ^{14}C powinno być wystarczająco proste do zastosowania w rozsądnie wyposażonym laboratorium posiadającym standardowo wykwalifikowaną kadrę pracowników.

Tabela 1. Materiały dla których metoda selektywnego rozpuszczania jest nieodpowiednia, zgodnie z normą EN 15440:2011.

Paliwa stałe jak węgiel kamienny, koks, węgiel brunatny, lignit i torf.
Węgiel drzewny
Biodegradowalne tworzywa sztuczne pochodzenia kopalnego
Niebiodegradowalne tworzywa sztuczne pochodzenia biogenego
Olej lub tłuszcz obecne jako składnik biomasy
Naturalne i/lub syntetyczne odpady/pozostałości gumy.
Wełna
Wiskoza
Nylon, poliuretan lub inne polimery zawierające grupy cząsteczek aminowych.
Guma silikonowa

Uwzględniając zarówno wymagania normy jak i art. 39 ust. 1 Rozporządzenia MRR, proponowane jest następujące podejście:

- Prowadzący instalacje powinni dążyć do stosowania metody ^{14}C , przynajmniej w celu walidacji innych stosowanych metod. Najkorzystniejszy stosunek kosztów do zysku można uzyskać jeśli prowadzący zapewni poprawne pobieranie próbek i przygotowanie próbki, które pozwala na przekazanie próbki do laboratorium akredytowanego w celu analizy metodą ^{14}C .
- Jeśli prowadzący może wykazać w sposób zadowalający dla właściwego organu, że analiza ^{14}C prowadzi do nieracjonalnych kosztów lub nie jest technicznie wykonalna, wówczas prowadzący może stosować jedną z dwóch pozostałych metod określonych w normie EN 15440, i dostarczyć do właściwego organu dowody, że:
 - w oparciu o kilka reprezentatywnych próbek wybrana metoda została potwierdzona za pomocą metody ^{14}C , oraz
 - materiały wymienione w Tabeli 1 występują na poziomach poniżej 5 % (10 % dla odpadów gumowych).
- Jeśli wykonanie takiej walidacji nie jest możliwe, ale metoda ^{14}C prowadziłyby do nieracjonalnych kosztów, prowadzący może stosować jedną z metodyk przypisanych do niższego poziomu dokładności jak to opisano w punkcie 4.1.

Należy zauważyć, że ze względu na zwykle heterogeniczny charakter odpadów stałych, należy zachować szczególną ostrożność podczas pobierania i przygotowania próbki. W normie EN 15440 znajdują się

odnośniki do kilku norm z serii EN 15000, które można wykorzystać do tego celu.

Dla paliw lub materiałów ciekłych, obecnie nie jest dostępna żadna norma europejska. Jednakże, wygląda na to, że metoda ^{14}C , jak przedstawiono w EN 15440, powinna być stosowana bez większych trudności. Dodatkowo użyteczny może być standard ASTM D-6866-12 („Standard test methods for determining the biobased content of solid, liquid, and gaseous samples using radiocarbon analysis”).

Dodatkowo, należy podkreślić, że próbkowanie CO_2 ze spalin w celu analizy metodą ^{14}C wydaje się dobrym podejściem. W tym przypadku wyznaczona frakcja biomasy będzie oznaczała średnią dla całej mieszanki paliwowej. Podejście to będzie w szczególności korzystne tam, gdzie są spalane wysoce niejednorodne materiały takie jak odpady komunalne. Zachęca się Państwa Członkowskie do zdobywania doświadczenia w zakresie standardu ISO/DIS 13833, który obecnie znajduje się w fazie rozwoju.

4.3. Metody szacowania

Jeśli chodzi o metody szacowania, wspomniane w artykule 39(2) MRR, wymiana informacji z państwami członkowskimi jest obecnie w toku. Wyniki tej wymiany informacji zostaną udostępnione przez Komisję tak szybko jak to będzie możliwe.

5. INNE SPECYFICZNE PRZEPISY MRR DOTYCZĄCE BIOMASY.

Niniejszy rozdział odnosi się wyłącznie do instalacji stacjonarnych.

5.1. Ułatwienia wprowadzone artykułem 38.

Co do zasady wszystkie strumienie materiałów wsadowych w instalacji muszą być monitorowane z zastosowaniem tego samego systemu poziomów dokładności, które są zdefiniowane dla metodyki opartej na obliczeniach. Jednakże, tam gdzie biomasa³¹ jest zawarta w strumieniu materiałów wsadowych, emisje pochodzące z biomasy są raportowane jako zero, bez względu na to jak duże są całkowite wielkości emisji. W takich przypadkach, przestrzeganie wysokiej dokładności dla danych dotyczących działalności i współczynników obliczeniowych może być sprzeczne z efektywnością kosztową.

Dlatego MRR wprowadza w artykule 38 kilka uproszczeń:

Uproszczone!

³¹ Jeżeli kryteria zrównoważonego rozwoju muszą być stosowane, „biomasa” w tym miejscu oznacza biomasę, dla której wykazano spełnianie kryteriów zrównoważonego rozwoju.

- Jeżeli cały strumień materiałów wsadowych składa się wyłącznie z biomasy (to znaczy można zagwarantować 100 % biomasy przy braku kopalnych zanieczyszczeń, w stosownych przypadkach uwzględniając kryteria zrównoważonego rozwoju), prowadzący instalację może
 - przyjąć frakcję biomasy równą 100% bez przeprowadzania dalszych analiz (lub metod szacowania); oraz
 - określić dane dotyczące działalności bez podziału na poziomy dokładności. Oznacza to, że ponownie metoda szacunkowa jest dozwolona, podobnie jak w przypadku strumieni materiałów wsadowych de minimis³². Choć nie jest to wyraźnie wymienione w MRR, wartość opałowa (NCV) oraz współczynnik utleniania mogą być również wyznaczone z zastosowaniem niższych poziomów dokładności lub metodyki bez podziału na poziomy dokładności.

Jednakże, oczywistym jest, że prowadzący instalację musi dostarczyć pewne dowody na temat biomasowej natury strumienia materiałów wsadowych, w momencie składania planu monitorowania do właściwego organu.
- Gdy ilość emisji związanych z frakcją kopalną pozwala zakwalifikować dany strumień materiałów wsadowych jako strumień materiałów wsadowych de-minimis³³, lub jeżeli 97 % lub więcej węgla pierwiastkowego³⁴ pochodzi z biomasy (w stosownych przypadkach, uwzględniając kryteria zrównoważonego rozwoju), można stosować takie samo podejście dotyczące wykorzystania metodyki bez podziału na poziomy dokładności, w tym szacunki. Jednakże w tym przypadku, dostarczone muszą być dowody w odniesieniu do frakcji kopalnej (patrz punkt 4 niniejszego dokumentu).

Metoda bilansu energii jest wyraźnie wymieniona w MRR jako możliwa do zastosowania metoda szacowania bez podziału na poziomy dokładności, ale również inne metody mogą być proponowane przez prowadzących.

5.2. Biogaz w sieciach gazowniczych.

W niektórych Państwach Członkowskich biogaz jest wprowadzany do sieci dostawców gazu ziemnego. Jeżeli prowadzący instalacje uczestniczące w EU ETS, chcą potwierdzić pewną ilość tego biogazu³⁵ jako część swojego zakupionego gazu ziemnego, MRR ustanawia poniższe wymagania:

- Prowadzący powinien stosować metodykę wyznaczania frakcji biomasy gazu fizycznie wykorzystanego (patrz rozdział 4). Takie podejście wymaga albo analiz laboratoryjnych (np.

³²Jako że emisja z takiego strumienia materiałów wsadowych wynosi zero, biomasowe strumienie materiałów wsadowych automatycznie kwalifikują się jako strumienie materiałów wsadowych de-minimis.

³³ Prowadzący może wybrać jako strumień materiałów wsadowych de-minimis: strumienie materiałów wsadowych, które łącznie odpowiadają za mniej niż 1 tys. t kopalnego CO₂ rocznie lub mniej niż 2 % z „sumy wszystkich monitorowanych elementów” do maksymalnej łącznej wielkości wkładu wynoszącej 20 tys. t kopalnego CO₂ rocznie, przy czym pod uwagę bierze się wielkość większą w ujęciu bezwzględnym. „Suma wszystkich monitorowanych elementów” oznacza sumę emisji strumieni materiałów wsadowych z uwzględnieniem wyjść bilansów masowych, w wartościach bezwzględnych, plus wszystkie emisje określone z zastosowaniem CEMS. W celu uzyskania dalszych szczegółów sięgnij do GD 1 (przewodnik ogólne wytyczne dla instalacji).

³⁴ Odpowiada to definicji „czystej biomasy” w MRG 2007, gdzie zawartość zanieczyszczeń do 3% traktowana jest jako dopuszczalna w rozumieniu pojęcia „czysty”.

³⁵ W momencie przygotowywania tych wytycznych nie istniały żadne kryteria zrównoważonego rozwoju dla biogazu, oprócz przypadku, w którym jest on wykorzystywany do celów transportowych w sytuacji której ten biogaz odpowiada definicji „biopaliwa”.

[ciągłego] próbkowania na potrzeby analiz ^{14}C gazu z sieci gazowej lub spalin) lub uznanej metody szacunkowej.

- Jeżeli funkcjonuje odpowiedni system kalkulacji dla frakcji biomasy, można z niego korzystać pod pewnymi warunkami. W szczególności system gwarancji pochodzenia (zgodnie z art. 2 lit. J i art. 15 Dyrektywy RES) mógłby być uznany za odpowiedni. Jeden istotny warunek jest przedstawiony w MRR: w celu uniknięcia podwójnego liczenia, badania laboratoryjne w celu wyznaczenia frakcji biomasy są niedozwolone dla wszystkich instalacji podłączonych do sieci gazowej w której funkcjonuje system gwarancji pochodzenia.

Państwa Członkowskie, które chcą stosować biogaz w sieci gazowniczej i które chcą w łatwy sposób udostępnić związane z tym korzyści prowadzącym instalację należące do EU ETS powinny ustanowić odpowiedni system ewidencjonowania i weryfikacji (np. stosując rejestr biogazu), który umożliwić będzie precyzyjną, przejrzystą i weryfikowalną identyfikację ilości biogazu wprowadzonego do sieci i wykorzystanego przez instalacje, skutecznie zapobiegając podwójnemu liczeniu biomasy. Ten system musi ustanawiać przepisy dotyczące unikania luk w danych lub podwójnego liczenia jeżeli sieć jest przyłączona do innych sieci, w tym również w innych państwach członkowskich.

Prowadzący instalacje, korzystający z gazu ziemnego z takich sieci powinni być świadomi metodyki państw członkowskich do ewidencjonowania biogazu. W przypadku wątpliwości powinni kontaktować się ze swoimi właściwymi organami w celu uzyskania dalszych wskazówek.

6. ASPEKTY SPECYFICZNE DLA LOTNICTWA

Poniższy rozdział odnosi się wyłącznie do działań, prowadzonych przez operatorów statków powietrznych, objętych EU ETS.

W kontekście lotnictwa i EU ETS znaczenie mają dwie kwestie:

1. Jak stosować kryteria zrównoważonego rozwoju (-> punkt 6.1)
2. Jak ewidencjonować zakupy biopaliw w sposób pragmatyczny? (-> punkt 6.2)

6.1. Kryteria zrównoważonego rozwoju

Jeżeli chodzi o kryteria zrównoważonego rozwoju, z zasady ma zastosowanie wszystko to co omówiono w rozdziale 3.3. Z uwagi na międzynarodowy charakter sektora lotniczego, operatorzy statków powietrznych powinni w szczególności dążyć do uzyskania dowodów opierających się na dobrowolnych systemach zatwierdzonych przez Komisję.

6.2. Oznaczenie biopaliwa na podstawie rejestrów zakupów paliwa.

Artykuł 53 MRR zezwala operatorom statków powietrznych na przyjęcie współczynników obliczeniowych z rejestrów zakupów paliwa, w oparciu o metodykę mającą jednolite zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich i wytyczne przedstawione przez Komisję, następująco.

Powszechna metodyka uzyskiwania informacji o ilości biopaliwa z rejestrów zakupów paliwa.

1. Operator statków powietrznych musi zapewnić, że:
 - a. System wyznaczania biomasy w oparciu o rejestry zakupów ma zastosowanie tylko wtedy, gdy operator statku powietrznego może uzyskać wystarczającą pewność, że zakupione biopaliwo można przypisać do jego źródła, tym samym zapewnić, że biopaliwa nie są podwójnie liczone w EU ETS lub jakimkolwiek innym systemie energii odnawialnej. W tym celu muszą być spełnione kryteria dla zachowania przejrzystości i weryfikowalności ustanowione przez:
 - i. system kryteriów zrównoważonego rozwoju zatwierdzony przez Komisję zgodnie z Dyrektywą RES, lub
 - ii. odpowiednie systemy krajowe (jak np. rejestry gwarancji pochodzenia), lub
 - iii. inne właściwe dowody przedstawione przez dostawcę/dostawców paliwa operatorom statków powietrznych.
 - b. Wszystkie istotne rejestry zakupów są przechowywane w przejrzystym i możliwym do prześledzenia systemie (baza danych) przez co najmniej 10 lat oraz są dostępne dla weryfikatora EU ETS i na żądanie właściwego organu administrującego państwa członkowskiego.
 - c. Operator statku powietrznego ustanawia odpowiednie procedury w zakresie przepływu danych i działań kontrolnych, które zapewniają, że brana jest pod uwagę jedynie ta ilość biopaliw która została zużyta przez loty objęte EU ETS. W tym celu, należy zapewnić:
 - Dostarczenie identyfikowalnych i weryfikowalnych dowodów na temat fizycznych sprzedaży biopaliw na rzecz osób trzecich.
 - Że nie występuje podwójne liczenie biopaliw. Jeżeli znaleziono luki w danych, operator statku powietrznego powinien zachowawczo założyć, że paliwo odnoszące się do luki w danych jest paliwem kopalnym.

- Że zostało wzięte pod uwagę jedynie biopaliwo spełniające odpowiednie kryteria zrównoważonego rozwoju.
- d. Operator statku powietrznego przedkłada weryfikatorowi, łącznie z raportem rocznym emisji, potwierdzające wyliczenie pokazujące, że całkowita ilość biopaliw rozliczona w ramach EU ETS dla lotów operatora statków powietrznych ani nie przekracza całkowitej ilości paliwa uzupełnianego na tym lotnisku dla lotów objętych EU ETS w roku sprawozdawczym, ani całkowitej ilości biopaliwa fizycznie zakupionego pomniejszonego o całkowitą ilość biopaliwa fizycznie sprzedanego stronom trzecim na tym lotnisku przez tego operatora statków powietrznych.
2. Stosowanie analiz laboratoryjnych dla określenia frakcji biomasy uzupełnianego paliwa powinno być wykluczone jeżeli dla określenia ilości biopaliwa ustanowiony jest system oparty na rejestrach zakupów, w celu uniknięcia podwójnego liczenia.
 3. Jeżeli operator statków powietrznych opiera się na dowodach pochodzących od dostawcy (dostawców) paliwa jak to zostało wspomniane w punkcie 1.(a).iii, operator statku powietrznego powinien wymagać od dostawcy paliwa spełnienia następujących kryteriów w celu umożliwienia właściwej weryfikacji w ramach EU ETS:
 - a. Dowody spełniania odpowiednich kryteriów zrównoważonego rozwoju dla każdej partii biopaliwa muszą zostać udostępnione przez dostawcę paliwa weryfikatorowi EU ETS i na żądanie właściwemu organowi. Odpowiednie zapisy muszą być przechowywane przez 10 lat.
 - b. Dowody muszą zapewniać, że całkowita ilość sprzedanego biopaliwa nie przekracza ilości zakupionego paliwa i spełnia odpowiednie kryteria zrównoważonego rozwoju. Odpowiednie zapisy muszą być przechowywane przez 10 lat.
 - c. Jeżeli kilku dostawców paliwa wspólnie korzysta z takich obiektów jak zbiorniki na biopaliwa, dostawcy ci powinni ustanowić odpowiedni system wspólnego prowadzenia dokumentacji.
 - d. System ewidencji biopaliw powinien być ustanowiony w sposób przejrzysty, zapewniając, że nie może wystąpić podwójne liczenie biopaliw.
 - e. W celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych dla wszystkich uczestników tego systemu, dostawca (lub, w stosownych przypadkach dostawcy współużytkujący obiekty) powinni zapewnić że rejestry są weryfikowane przynajmniej raz w roku przez akredytowanego weryfikatora, stosując racjonalny poziom pewności i próg istotności odpowiedni do ilości biopaliw sprzedanych operatorom statków powietrznych objętych EU ETS. Jeżeli taka weryfikacja nie jest przeprowadzona, prawdopodobne jest że weryfikatorzy operatorów lotniczych kupujących biopaliwa muszą przeprowadzić swoją własną weryfikację.
Wynik „scentralizowanej” weryfikacji (u dostawcy) przekazuje się w formie pisemnej do wszystkich operatorów statków powietrznych którzy zakupili biopaliwo w roku x, nie później niż do 28 lutego roku x+1. Te komunikaty powinny być udostępnione weryfikatorowi EU ETS przez operatora statku powietrznego i na żądanie organowi właściwemu administrującego państwa członkowskiego.

7. ZAŁĄCZNIK

7.1. Lista materiałów uznawanych za biomasę.

Niniejszy informacyjny załącznik został dołączony jako wskazówka do interpretacji definicji biomasy określonej w MRR. Poniższy wykaz nie został wyczerpany. Toteż, jeżeli materiał lub paliwo nie znajduje się na liście,

indywidualny przypadek powinien być oceniany na podstawie definicji zawartych w MRR (patrz punkt 3.1).

7.1.1. Wyjaśnienia dotyczące niektórych materiałów nie będących biomasą.

Torf, ksyliit³⁶ i kopalne frakcje lub zanieczyszczenia materiałów wymienionych poniżej nie są biomasą (patrz art. 38 ust. 3).

7.1.2. Materiały uznawane za biomasę.

Uwaga: Poniższa lista opiera się o MRG 2007 i została zaktualizowana jedynie w kilku przypadkach.

Uwaga: Dla wszystkie materiałów wymienionych poniżej należy wziąć pod uwagę czy mają zastosowanie kryteria zrównoważonego rozwoju Dyrektywy RES. Na obecnym etapie kryteria te mają zastosowanie tylko dla biopaliw i biopłynów jak to zostało zdefiniowane w Dyrektywie RES i MRR (patrz punkt 3.1). Jeżeli kryteria zrównoważonego rozwoju mają zastosowanie, materiał kwalifikuje się jako biomasa w rozumieniu MRR (tzn. ze współczynnikiem emisji równym zero) wyłącznie jeżeli dostarczy się dowody potwierdzające spełnianie zrównoważonych kryteriów.

Grupa 1: Rośliny i części roślin:

- słoma;
- siano i trawa;
- liście, drewno, korzenie, pnie, kora;
- uprawy np. kukurydza i pszenżyto.

Grupa 2: Odpady biomasy, produkty uboczne i pozostałości:

- przemysłowe odpady drewniane (odpady drzewne z obróbki drewna i procesów przetwarzania drewna i drewno odpadowe z działalności w przemyśle materiałów drzewnych);
- zużyte drewno (zużyte produkty złożone z drewna, materiałów drewnianych) i produktów i produktów ubocznych z procesów przeróbki drewna;
- odpady pochodzenia drzewnego z przemysłu celulozowego i papierniczego np. ług czarny (jedynie z węglem pierwiastkowym pochodzenia biomasowego);
- surowy olej talowy, olej talowy oraz olej smołowy z produkcji celulozy;
- pozostałości z leśnictwa;
- lignina z przetwarzania roślin zawierających ligno-celulozę;
- mączka zwierzęca, rybna i spożywcza, tłuszcz, olej, łój;
- osady pierwotne z produkcji żywności i napojów;
- oleje roślinne i tłuszcze;
- nawozy;
- pozostałości roślin rolniczych;
- osady ściekowe;

³⁶ Jest to produkt uboczny z produkcji węgla brunatnego.

- biogaz wytwarzany podczas trawienia, fermentacji lub zgazowania biomasy;
- szlam portowy oraz inne szlamy i osady zbiorników wodnych;
- gaz wysypiskowy;
- węgiel drzewny;
- guma lub lateks pochodzenia naturalnego;

Grupa 3: Biomasowe frakcje materiałów mieszanych:

- frakcja biomasy pochodząca z ładunku zbieranego z powierzchni zbiorników wodnych w ramach ich użytkowania;
- frakcja biomasy z pozostałości mieszanych z produkcji żywności i napojów;
- frakcja biomasy z kompozytów zawierających drewno;
- frakcja biomasy z odpadów włókienniczych;
- frakcja biomasy z papieru, tektury, kartonu;
- frakcja biomasy z odpadów komunalnych i przemysłowych;
- frakcja biomasy ługu czarnego zawierająca węgiel kopalny;
- frakcje biomasy przetworzonych odpadów komunalnych i przemysłowych;
- frakcja biomasy z eteru etylowo-tert-butyłowego (ETBE);
- frakcja biomasy z butanolu;
- frakcja biomasy z zużytych opon pochodząca z naturalnych gum i włókien.

Grupa 4: Paliwa, których wszystkie składniki i produkty pośrednie zostały wyprodukowane z biomasy³⁷:

- bioetanol;
- biodiesel;
- eteryzowany biometanol;
- biometanol;
- biodimetyloeter;
- bio-olej (piroliza paliwa olejowego) i bio-gaz;
- hydrorafinowane oleje roślinne (HVO).

7.2. Lista domyślnych wartości wskaźników obliczeniowych dla niektórych materiałów uważanych za biomasę.

7.2.1. Wstępne wskaźniki emisji

Artykuł 38 (2) MRR nawiązuje do korzystania z wstępnego współczynnika emisji³⁸ dla paliw lub materiałów mieszanych. Jednakże MRR nie zawiera domyślnych wartości dla wstępnego współczynnika

³⁷ W przypadku, gdy część węgla zawartego w substancji pochodzi ze źródeł kopalnych, jeśli np. biodiesel jest produkowany z zastosowaniem metanolu produkowanego ze źródeł kopalnych, substancje te muszą być traktowane jako materiały mieszane.

³⁸ Zgodnie z artykułem 3(35) MRR, wstępny współczynnik emisji to „zakładany całkowity współczynnik emisji paliwa lub materiału mieszanego określony na podstawie całkowitej zawartości węgla pierwiastkowego obejmującego frakcję biomasy i frakcję kopalną przed pomnożeniem go przez wartość frakcji kopalnej w celu uzyskania współczynnika emisji”. Należy odróżnić go od współczynnika emisji, który z definicji wynosi zero dla biomasy. W celu uzyskania dodatkowych wyjaśnień zobacz rozdział 4.3.1 wytycznych nr 1.

emisji. W związku z tym operatorzy mogą napotkać trudnienia podczas raportowania tych wartości³⁹. Ponadto takie wartości domyślne mogą być potrzebne dla materiałów uznawanych za biomasę, gdzie nie mogą być dostarczone dowody na spełnianie kryteriów zrównoważonego rozwoju (o ile zachodzi taka potrzeba). Poniższe wartości, zaczerpnięte z wytycznych IPCC 2006 (metodyka najniższych poziomów dokładności) mogą być przydatne w tym celu⁴⁰. Jednakże, wytyczne IPCC również podają zakresy dla tych wartości, które mogą być szersze w szczególności dla biomasy. Organy właściwe powinny dlatego zażądać od prowadzącego potwierdzenia zasadności wartości domyślnych poprzez analizy laboratoryjne, biorąc pod uwagę całkowitą wielkość emisji z tego strumienia materiałów wsadowych, w taki sposób by uniknąć nieracjonalnych kosztów.

Proszę zwrócić uwagę, że dla stosowania wstępnego współczynnika emisji przygotowany zostanie w późniejszym okresie dokument typu FAQ. Przewidziane na przyszłość elektroniczne formularze raportów wyjaśnią dalej tą kwestię.

Materiał uznawany za biomasę	Wstępny współczynnik emisji [t CO₂ / TJ]	NCV [GJ / t]
Drewno / odpady drewniane	112	15,6
Ługi (ług czarny)	95,3	11,8
Inna stała biomasa pierwotna	100	11,6
Węgiel drzewny	112	29,5
Biobenzyna	70,8	27,0
Biodiesle⁴¹	70,8	37,0
Inne biopaliwa ciekłe	79,6	27,4
Gaz wysypiskowy	54,6	50,4
Gaz szlamowy	54,6	50,4
Inne biogazy	54,6	50,4
Odpady komunalne (frakcja biomasy)⁴²	100	11,6

7.2.2. Materiały mieszane

Wymiana informacji pomiędzy Państwami Członkowskimi na temat domyślnych wartości frakcji biomasy i współczynników emisji materiałów mieszanych jest obecnie w toku. Rezultaty zostaną udostępnione przez Komisję jak tylko zostanie osiągnięty miarodajny konsensus.

³⁹ Zgodnie z punktem 8(b) załącznika nr 10 do MRR, prowadzący ma obowiązek raportować emisję CO₂ z biomasy jako informację dodatkową w przypadku stosowania metodyki ciągłego pomiaru emisji do wyznaczania emisji z instalacji. Można to osiągnąć w prosty sposób jeżeli wstępny współczynnik obliczeniowy raportowany będzie razem z frakcją biomasy (wymóg raportowania drugiego elementu wymieniony jest w punkcie 6(f) tego samego załącznika).

Nota: Takie podejście w raportowaniu jest między innymi potrzebne w celu wsparcia dokładności wyznaczania emisji z biomasy w krajowych inwentaryzacjach gazów cieplarnianych.

⁴⁰ Pełne wytyczne, w tym między innymi dla definicji tych paliw, można znaleźć na stronie:

<http://www.ipcc-nggip.iges.or.jp/public/2006gl/index.html>

⁴¹ Wartość opałowa (NCV) pochodzi z załącznika III do Dyrektywy RES.

⁴² Wytyczne IPCC również udostępniają wartości dla kopalnej frakcji odpadów komunalnych:

WE = 91.7 t CO₂/TJ; NCV = 10 GJ/t

7.3. Wykaz skrótów

EU ETS –system handlu uprawnieniami do emisji

RES – odnawialne źródła energii

RES-D – Dyrektywa RES (2009/28/EC)

MRV – monitorowanie, raportowanie, weryfikacja

MRG 2007 – wytyczne dotyczące monitorowania i raportowania z 2007 roku

MRR – rozporządzenie w sprawie monitorowania i raportowania (rozporządzenie MRR)

AVR – rozporządzenie w sprawie weryfikacji i akredytacji (rozporządzenie AVR)

MP – plan monitorowania

Permit – zezwolenie na emisje gazów cieplarnianych

CIMs – ogólnounijne w pełni ujednoczone środki wykonawcze (tj. zasady rozdzielania na podstawie art. 10a dyrektywy EU ETS)

CA – właściwy organ

ETSG – grupa wsparcia ETS (grupa ekspertów ETS działająca w ramach sieci IMPEL, która opracowała istotne wytyczne do celów stosowania MRG 2007)

AER - roczny raport na temat wielkości emisji

CEMS – system ciągłych pomiarów emisji

MPE – błąd graniczny dopuszczalny (pojęcie stosowane w krajowej urzędowej kontroli metrologicznej)

7.4. Akty prawne

Dyrektywa EU ETS: Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE; zmieniona ostatnio dyrektywą 2009/29/WE. Wersja skonsolidowana do pobrania: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2003L0087:20090625:PL:PDF>

Rozporządzenie MRR: Rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:181:0030:0104:PL:PDF>

Rozporządzenie AVR: Rozporządzenie Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:181:0001:0029:PL:PDF>

MRG 2007: Decyzja Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiająca wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Udostępniona do pobrania wersja skonsolidowana zawiera wszystkie zmiany MRG dla działań emitujących N₂O, działania aktywizujące, pozyskiwanie, transport rurociągami oraz magazynowanie geologiczne CO₂, oraz w odniesieniu do działań i gazów cieplarnianych uwzględnionych od roku 2013. Do pobrania: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2007D0589:20110921:PL:PDF>

Dyrektywa RES: Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE. Do pobrania: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2009:140:0016:0062:PL:PDF>